

A Fővárosi Ítéltábla a dr. Rozgonyi Anna Júlia ügyvéd által képviselt felperes neve (felperes címe) felperesnek a Martus Ügyvédi Iroda által képviselt alperes neve (alperes címe) alperes elleni kártérítés megfizetése iránti perében a Fővárosi Törvényszék 2018. augusztus 24. napján kelt 64.P.23.098/2015/63. számú ítélete ellen a felperes 66. sorszám alatti fellebbezése folytán meghozta az alábbi

í t é l e t e t:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi a felperest, hogy fizessen meg 15 napon belül az alperes részére 550.000 (ötszázötvenezer) Ft + Áfa ügyvédi munkadíjból álló másodfokú perköltséget.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

A felperes keresetében 102.000 euró, valamint 80.000 euró után 2010. május 21-től, 22.000 euró után 2010. július 22-től a kifizetésig járó, a Polgári Törvénykönyvről szóló 1959. évi IV. törvény (régi Ptk.) 301/A § (2) bekezdése szerinti kamata és a perköltség megfizetésére kérte az alperest kötelezni kártérítés jogcímén. A felperes mint engedményes arra hivatkozott, hogy az alperes jogellenesen fizette ki két részletben az engedményező **B. Kft.** (továbbiakban: **Kft.**) bankszámlája terhére **T. J.-nak** a fenti összeget. A keresetét a régi Ptk. 318. § (1), a 339. § (1) bekezdésére és a 355. § (1)-(2) bekezdésére alapította.

Az alperes a kereset elutasítását és a felperes perköltségben marasztalását kérte. Vitatta a felperes perbeli legitimációját, az engedményezési szerződések létrejöttét, az azokban foglalt követelések fennállását. Ezenkívül elévülési kifogást is előterjesztett a felperes követelésével szemben. A kereset érdemére úgy nyilatkozott, hogy eljárása nem volt jogszerűtlen, felróható magatartást nem **tanúsított**, a felperesnek pedig nem keletkezett kára.

A per során a felperes **T. J.-t** II. rendű alperesként kívánta perbe vonni, a keresetmódosításhoz azonban az alperes nem járult hozzá a Polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény (régi Pp.) 146/A. § (1) bekezdése alapján.

Az elsőfokú bíróság a felperes keresetét elutasította és kötelezte őt arra, hogy fizessen meg 15 nap alatt az alperesnek 1.146.187 Ft+áfa perköltséget.

Az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás szerint az alperes volt a **Kft.** számlavezetője. A **Kft.** 2009. április 29-én jött létre, a cégnyilvántartás szerint kizárólagos tulajdonosa és ügyvezetője **B. L.** volt, aki azonban anyagilag nem járult hozzá a cég alapításához és az ügyvezetői teendőket sem látta el - a cégjegyzésen kívül. A **Kft.** valódi irányítója, döntéshozója és képviselője **T. J.** volt, aki ezen tevékenységének a zökkenőmentes gyakorlásához **B. L.-től** teljes körű meghatalmazással, valamint a számla feletti rendelkezésekhez „biankó” kifizetési bizonylatokkal rendelkezett.

A felperes 2008. november 25-én 300.000 euró kölcsönt nyújtott a kizárólagos tulajdonában álló és általa is képviselt **C.** nevű társaságnak (továbbiakban **C.**). A Kft. 2009. június 10-én kölcsönszerződést kötött a **C**-val, aki ennek keretében 2009. július 23-án 5.500.000 Ft, 2010. január 18-án 130.000 euró, 2010. január 22-én 8.000.000 Ft, 2010. február 3-án 19.802 euró összegű kölcsönt biztosított részére.

T. J. az alperes **cím1** alatti **szám1** azonosítószámú fiókjában a Kft. bankszámlájáról 2010. május 21. napján 80.000 eurót, 2010. július 22. napján 22.000 eurót vett fel készpénzben **B. L.** által aláírt kifizetési bizonylatok felhasználásával.

B. L. 2010. december 1-jén a május 21-i készpénz felvétel miatt (80.000,- Euró) kártérítés iránti igényt jelentett be az alperesnél. Az alperes 2011. január 7-én feljelentést tett a pénzfelvétel miatt. A Budapesti Rendőr-Főkapitányság V. Kerületi Rendőrkapitányság 2014. november 17-én kelt 01050/68-39/2011. bü. szám alatti határozatával a büntetőeljárást megszüntette, mivel a nyomozás alapján nem volt megállapítható bűncselekmény elkövetése és az eljárás folytatásától sem volt várható ilyen eredmény.

A felperes 2011. szeptember 13-án kelt engedményezési szerződéssel szerezte meg a **C**-tól a perbeli követelését, melyet 2011. július 7. napján a Kft. a **C**-ra ruházott át a fennmaradt kölcsöntartozása fejében. A Kft. 2012. augusztus 30. napjától felszámolás alatt áll.

Fenti tényállás alapján az elsőfokú bíróság a keresetet alaptalannak találta.

Kifejtette, hogy a felperes követelése nem évült el. A 2010. májusi pénzfelvétel kapcsán 2010. december 1-jén kelt írásbeli nyilatkozattal szólította fel a felperesi jogelőd a teljesítésre az alperest, ez a felszólítás a régi Ptk. 327. § (1) bekezdése alapján az elévülést megszakította. A júliusi pénzfelvételhez képest pedig a kereset előterjesztésére a régi Ptk. 324. § (1) bekezdése szerinti 5 éves elévülési időn belül került sor.

Az elsőfokú bíróság kiemelte, hogy a kár bekövetkezte és annak összege tekintetében a bizonyítás a régi Pp. 164. § (1) bekezdése alapján a felperest terhelte. Ezt a tényt azonban a felperes nem bizonyította. E körben az elsőfokú bíróság azt vette figyelembe, hogy az alperesi kifizetés eredményeként olyan személyhez került a felvett pénz, akinek teljes körű rendelkezési jogosultsága állt fenn a cég vagyona felett. A bizonyítási eljárás eredményeképpen az állapítható meg, hogy a cégiratokkal szemben a társaság vagyonát nem **B. L.** bocsátotta rendelkezésre. Ezen kívül **B. L.** elismerte a nyomozati vallomásában, hogy **T. J**-nak teljes körű ügyintézésre adott meghatalmazást. Az elsőfokú bíróság szükségtelennek ítélte **K. F.** és **T. J.** ismételt **tanúkénti** kihallgatását. **K. F.** nyomozati iratokban fellelhető **tanúvallomása** szerint kizárólag **B. L**-val állt kapcsolatban, **T. J**-ra vonatkozó kérdésre a vallomástételt az ügyvédi titoktartásra hivatkozva megtagadta. **T. J.** nyomozati **tanúvallomása**ban úgy nyilatkozott, hogy ő a Kft. szakmai és pénzügyeit is intézte, a perbeli összegeket a Kft.-be visszaforgatta. Mindezek alapján, mint szükségtelen és elkésett bizonyítási indítványt mellőzte **T. J.** és **K. F.** **tanúkénti** kihallgatását. A bizonyításra szoruló tények tekintetében, így az engedményező társaság 2009-2010. közötti gazdálkodása tárgyában okirati bizonyításnak lehet helye, így a **tanúbizonyítás** a régi Pp. 193. §-a alapján mellőzhető. Mint szükségtelent mellőzte a bizonyítást az elsőfokú bíróság az alperes részéről eljáró alkalmazottak kihallgatása tekintetében, mivel a jogellenesség vizsgálatára nem volt szükség a kár bekövetkeztének bizonyíthatatlansága miatt.

Az elsőfokú bíróság ítéletével szemben a felperes terjesztett elő fellebbezést, amelyben elsődlegesen az elsőfokú bíróság ítéletének megváltoztatását és a keresetnek történő helyt adást, másodlagosan pedig az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezését és az elsőfokú bíróságnak az újabb eljárásra és újabb határozat hozatalára utasítását kérte. Mindkét esetben indítványozta az alperes másodfokú perköltségben marasztalását. Előadta, hogy a másodfokú eljárásban felmerült perköltsége az őt képviselő ügyvéd munkadíja, amelyet a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (2) bekezdés a) és b) pontja alapján kért megállapítani azzal, hogy a felperesi jogi képviselő áfa fizetésére nem köteles.

Kifejtette, hogy az elsőfokú bíróság a tényállást tévesen állapította meg, és abból téves jogi következtetést vont le. A károsult a felperesi jogelőd, aki önálló jogi személy. Irreleváns a társaság belső működése és azon körülmény is, hogy a társaságban **T. J.** milyen pozíciót töltött be. A társaságot akkor is kár érheti, ha olyan személy vesz fel készpénzt a számlájáról, aki erre jogosult lenne, azonban azzal nem számol el. A jelen esetben azonban a társaság képviseletében eljáró **T. J.**, mint jogosulatlan személy vett fel pénzt a társaság bankszámlájáról. Ezzel a Kft. bankszámlaegyenlege, illetve vagyona a felvett összeggel ténylegesen csökkent. Az eljárás során egyértelműen megállapítható volt, hogy a felvett összeggel **T. J.** nem számolt el. Az eljárás során a felperes előterjesztett egy megkeresés iránti indítványt arra nézve, hogy a **T. J.** által képviselt **D. Kft.** milyen kapcsolatban állt a károsulttal.

A felperes álláspontja szerint jogellenesen kötelezte őt az elsőfokú bíróság egy nemleges tény, körülmény bizonyítására. Tévesen állapította meg azt is, hogy a Kft.-ben nem **B. L.** volt a tényleges ügyvezető, e körben hivatkozott a 2006. évi V. törvény (Ctv.) 22. § (1) bekezdésére. **B. L. tanúvallomása** azt támasztotta alá, hogy eleinte **T. J.** az ő megbízásából és utasításai szerint járt el, de amikor ez megváltozott, akkor közbeavatkozott. Ezen személy felett tehát a társaság ügyvezetője gyakorolta az irányítási jogokat. A nyomozás során csatolt meghatalmazás alapján az elsőfokú bíróság tévesen vonta le azt a következtetést, hogy az ügyvezetői feladatokat nem **B. L.** gyakorolta. Azon megállapítását viszont, mely szerint **T. J.** befektetőként jelent meg a cég életében, semmilyen okirati bizonyítékkal nem támasztotta alá. Téves és iratellenes az ítélet azon megállapítása is, hogy **B. L.** biankó bizonylatokat adott át **T. J.** részére. **B. L.** a nyomozati vallomásában is azt hangsúlyozta, hogy a biankó bizonylatokat munkavállalója, **S. A.** részére adta át, és tőle ismeretlen módon kerülhetett át **T. J.**-hoz. Az alperes magatartása tette lehetővé a kár bekövetkeztét, az alperesi szerződésszegő magatartásával áll okozati összefüggésben a kár bekövetkezése is. Azáltal, hogy a Kft. bankszámláját a kérdéses összegekkel megterheltek, a vagyona csökkent.

Az alperes fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyását és a felperes másodfokú perköltségben marasztalását indítványozta azzal, hogy az alperes jogi képviselője áfa fizetésre köteles. Az elsőfokú eljárás során már kifejtettek szerint továbbra is arra hivatkozott, hogy a felperes sem a kár bekövetkeztét, sem annak mértékét nem bizonyította. Álláspontja szerint az elviekben károsult Kft. egy vitatott engedményezési láncolatban érvénytelenül engedményezett követelést a felperesre. Az alapvető probléma a felperesi jogelőd eljárásával az volt, hogy a közhiteles cégnyilvántartás nem a társaság érdemi ügyvezetését tüntette fel. Gyakorlatilag **T. J.** részére korlátlan hozzáférést engedélyeztek az elektronikus banki szolgáltatásokhoz, ezen kívül **T. J.** rendelkezett a felperesi ügyvezető aláírását tartalmazó pénzforgalmi megbízásokkal is. A felperesi jogelőd társaság ügyvezetőjének magatartása nem releváns, mert a kár nem őt érte.

A kár bekövetkezése körében arra utalt, hogy egy cég bankszámlájának egyenlege bármilyen okból csökkenhet, nem biztos, hogy ezáltal a céget kár éri. Amennyiben a társaság számlájáról olyan személy vesz fel készpénzt, aki erre jogosult, azonban azzal nem számol el a társaság felé, ez az alperes magatartásán kívül értékelendő körülmény. Az alperesi magatartás és azon körülmény

között, hogy **T. J.** nem tud vagy nem tudott elszámolni a felvett összegekkel, nincs okozati összefüggés, **T. J.**-hoz ugyanis nem jogszerűtlenül került a felvett összeg. Kizárt a kártérítési felelősség megállapítása a károsult beleegyezése okán a régi Ptk. 342. § (2) bekezdése értelmében. Az alperes álláspontja szerint a pénzforgalmi megbízások előre történő aláírása, az elektronikus banki szolgáltatásokhoz való hozzáférés biztosítása és az ügyek vitelére vonatkozó általános meghatalmazás adása olyan körülmény, amely azt támasztja alá, hogy a károsult társaság ügyvezetője legalább ráutaló magatartással beleegyezett a pénz felvételéhez, ez pedig szintén kívül esik az alperes magatartásán. Amennyiben a másodfokú bíróság az alperes felelősségét megállapítaná, úgy hivatkozni kívánt a PK 36. számú állásfoglalásra, melynek értelmében a károsulti közrehatást is értékelni kell. A felperesi jogelőd hónapokig nem ellenőrizte a számlaforgalmát. Nem terheli kártérítési felelősség a károkozót a kárnak azon részéért, amely abból származott, hogy a károsult nem úgy járt el, ahogy az az adott helyzetben általában elvárható. Hivatkozott arra is, hogy nincs tudomása arról, hogy a károsult eljárást folytatna-e a tényleges károkozóval szemben. Utalt **T. J.** egyetemleges felelősségére, amely fennáll a megbízó és megbízott kapcsolatára tekintettel. Mindezek alapján a felperes nem bizonyította a kára bekövetkeztét, azt, hogy a kárt az alperes tevőleges magatartása vagy mulasztása okozta, az okozati összefüggést, továbbá azt sem, hogy eleget tett a kárelhárítási kötelezettségének.

A fellebbezés nem alapos.

Az elsőfokú bíróság a tényállást hiányosan állapította meg, érdemi döntésével a másodfokú bíróság azonban egyetért, de részben eltérő indokok alapján.

Az alperes fellebbezési ellenkérelmében továbbra is hivatkozott az érvénytelen engedményezésre, melynek folytán a felperest a perbeli követelés nem illeti meg. A másodfokú bíróság kiemeli, hogy az engedményezési szerződés alapján a régi Ptk. 329. § (1) bekezdése értelmében a kötelemben alanyváltozás következik be a jogosulti oldalon. Ez azonban a kötelezett fizetési kötelezettségét nem érinti. Az engedményezési szerződés esetleges érvénytelensége csak az engedményezési szerződés alanyainak jogviszonyára hat ki, annak jogkövetkezményeit a közöttük fennálló jogviszonyban kell levonni. Az érvénytelenség megállapítása esetén sem kell a már kifizetett összeget újból kifizetnie. A fent kifejtettek tekintettel az alperes a felperes perbeli legitimációját alappal nem vitathatja.

A másodfokú bíróság kiegészíti az elsőfokú bíróság által megállapított tényállást azzal, hogy az alperes és a Kft. között 2009. május 5. napján pénzforgalmi bankszámlaszerződés jött létre.

2010. május 21-ei dátummal két „Kifizetési bizonylat” került kiállításra, amelyek szerepelnek a nyomozati iratokban. Az egyiket **B. L.** mint számlatulajdonos írta alá és a **szám2** számú forintszámláról 80.000 euró készpénz felvételre tartalmaz megbízást. A bizonylaton banki pecsét nem szerepel. Az ugyanezen napon kelt másik „Kifizetési bizonylat” ugyancsak a fenti számlára vonatkozik, de a számlát már devizaszámlaként tünteti fel. Ezt a megbízást számlatulajdonosként és átvevőként is **T. J.** írta alá. Ezen a bizonylaton szerepel már banki pecsét is. A nyomozati iratokban fellelhető aláírás-bejelentő kartonon egyedül **B. L.** ügyvezető került bejelentésre mint a számla felett rendelkezésre jogosult személy.

A 2010. július 22. napján kelt „Kifizetési bizonylat”-on a **B. Kft.** került számlatulajdonosként feltüntetésre. A számlatulajdonos aláírásánál lévő szignó - a felperes által sem vitatottan - **B. L.**-től származik. A 2010. július 20. napján kelt „Nagyösszegű készpénzfelvétel bejelentése” megnevezésű okiraton azonban **T. J.** mint számlatulajdonos lett megjelölve. **T. J.** azonban a bank felé képviseleti joggal felruházott személyként nem lett bejelentve, tőle aláírásmintát nem vettek fel, neve és aláírása az aláírás-bejelentő kartonon nem szerepelt.

A másodfokú bíróság a fentiekben kiegészített tényállás alapján azt állapította meg, hogy az alperes a perrel érintett két kifizetési megbízás teljesítése során a bankszámlaszerződést megszegte, a régi Ptk. 318.§ (1) folytán alkalmazott 339. § (1) bekezdése szerint jogellenes és felróható magatartást **tanúsított**.

Az alperes a bankszámlaszerződés 3.3. pont és a 3.2. pont értelmében a felek jogviszonyában irányadó Üzletszabályzat 2.1.10., 3.2.5., 2.1.6., 2.1.9. pontjaiban, valamint az ÁSZF 4.1.1.1., 4.1.2.1., 4.5.1.3., 4.5.3.5. és 4.5.3.1. pontjaiban foglaltakat megszegve fizetett ki a Kft. bankszámlájáról 2010. május 21. napján 80.000 eurót, majd 2010. július 22. napján 22.000 eurót.

Az üzletszabályzat fenti rendelkezései értelmében az ügyfél megbízásainak teljesítését, illetve a szolgáltatás nyújtását megelőzően a bank köteles az ügyfél azonosítását elvégezni, melynek során meggyőződik az ügyfél képviselőjében eljáró személy képviselői jogosultságáról. Az ügyfél ugyanis a bank által megkívánt formában írásban köteles bejelenteni a képviselői joggal rendelkező és a képviselői joggal felruházott személyek nevét és aláírásmintáját. Amennyiben az eljáró személy képviselői jogosultsága bármely okból nem egyértelműen tisztázott, a bank a megbízást nem teljesíti, illetve ideiglenesen felfüggeszti a szolgáltatás ügyfél részére történő nyújtását. Amennyiben az ügyfél a banknál nem személyesen vagy a bankhoz bejelentett képviselő útján jár el, úgy az ügyfél képviselőjében eljáró személyek képviselői jogosultságát közokirattal, illetve teljes bizonyító erejű magánokirattal vagy ügyvédi meghatalmazással kell igazolnia. Amennyiben a bank felismeri, hogy a megbízást tévesen vagy hiányosan állították ki, azt vissza kell hogy küldje az ügyfélnek.

Az ÁSZF 4.1.1.1. pontja értelmében a számla feletti rendelkezésre jogosultak aláírásmintáját az aláírás-bejelentő kártyán kellett az ügyfélnek bejelentenie a bankhoz. Ezt követően a számla felett csak az aláírás-bejelentő kártyán rendelkezésre jogosult személyek rendelkezhetnek a 4.1.2.1. pont értelmében. A megbízásokat a 4.5.1.3. pont alapján a számlatulajdonosnak egy munkamenetben, jól olvasható módon csak fekete vagy kék színű tintával írott tollal vagy írógéppel vagy nyomtatóval kell kiállítani úgy, hogy utólagos betoldás, egyéb módosítás kizárt legyen. Hogyha ezt az ügyfél hiányosan vagy helytelenül állítja ki, vagy azon törlés, módosítás vagy javítás van, a bank a megbízást nem fogadhatja be teljesítésre, ilyen esetben új megbízást kell kiállítani a 4.5.3.5. pont alapján. Ezen kívül a megbízást csak akkor fogadhatja be a bank, ha a számlatulajdonos az erre rendszeresített nyomtatványon a megbízást megfelelően kitölti, és a fedezet is rendelkezésre áll a 4.5.3.1. pont alapján.

A lefolytatott bizonyítási eljárás alapján megállapítható, hogy az alperes 2010. május 21. napján megszegve a bankszámlaszerződés fenti rendelkezéseit olyan személynek teljesített kifizetést, aki erre jogosultként bejelentve nem volt. A tévesen és hiányosan kitöltött kifizetési megbízásokat nem küldte vissza a félnek, hanem azokat a banki alkalmazott újra kitöltötte. Az újjól kitöltött bizonylatokat **B. L.** ügyvezető már nem írta alá, ennek ellenére az alapján a kifizetést teljesítette.

A lefolytatott bizonyítási eljárás alapján megállapítható továbbá, hogy az alperes 2010. július 22-én megszegte a bankszámlaszerződést, mert **T. J.** képviselői joga a bank felé szabályszerűen bejelentve nem lett, a bejelentésen ő mint számlatulajdonos lett feltüntetve, a megbízást ezért vissza kellett volna utasítani az Üzletszabályzat 2.1.9. pontja és az ÁSZF 4.1.1.1. és 4.1.2.1. pontja alapján.

Az elsőfokú bíróság helyesen utalt arra, hogy a felperesnek a kártérítés törvényi tényállási elemei közül bizonyítania kellett volna a kára bekövetkeztét, valamint az alperes jogellenes magatartása és az őt ért esetleges kár közötti okozati összefüggést is.

A másodfokú bíróság ugyanakkor rámutat arra, hogy a Kft.-nél esetlegesen bekövetkezett kár és az alperes jogellenes magatartása között az okozati összefüggés nem áll fenn, ezért a kár összegének és bekövetkeztének a bizonyítása már szükségtelen.

A Kft. ügyvezetője **B. L.** **tanúvallomása**ban maga erősítette meg, hogy bár cégjogilag ő volt a

kizárólagos tulajdonosa és ügyvezetője a társaságnak, a céget **K. F.**, illetőleg **T. J.** irányította. Bár **T. J.**-nak formális tisztsége nem volt a társaságban, olyan megállapodás született, amely meglehetősen sok tevékenységre jogosította őt fel. **T. J.** által a nyomozás során csatolt, 2009. június 23. napján kelt meghatalmazás szerint **B. L.** mint a **B. Kft.** ügyvezetője meghatalmazta **T. J.**-t, hogy a Kft. üzleti ügyeiben teljes körűen eljárjon. A teljes körű eljárás nem lett leszűkítve a kereskedőkkel való tárgyalásra, megrendelések felvételére, készáru értékesítésre, mint ahogyan azt a **tanú** nyilatkozta. Bár való igaz, hogy cégjogilag ez a helyzet nem lett rendezve, így **T. J.** sem a Kft. ügyvezetője, sem cégvezetője nem volt, mégis valamennyi lényeges (üzletpolitikai és pénzügyi) kérdésben ő döntött. Azt, hogy a pénzügyi kérdésekre is kiterjedt az eljárása, maga **B. L.** **tanúvallomása** támasztja alá, aki az 57. sorszámú jegyzőkönyv **tanúsága** szerint azt vallotta, hogy **T. J.** intézte a cég ügyeit, neki a működés elején nem volt sok dolga, mert először **K. F.**, majd **T. J.** intézték a cég ügyeit. **T. J.**-nak az értékesítések után volt bevétele, a többi a cég számlájára kellett befizetnie. Ebből a vallomásból egyértelműen következik az, hogy **T. J.** a pénzügyeket is intézte, hiszen az értékesítésekből befolyt összegeket ő fizette be a számlára. Ezt támasztja alá az alperes által becsatolt bankszámla részletező, mely szerint **T. J.** maga is több ízben eszközölt befizetést a Kft. számlájára.

A másodfokú bíróság kiemelkedő jelentőséget tulajdonított a nyomozati eljárás során meghallgatott **S. A.** **tanúvallomásának**. Az elsőfokú eljárás során és a fellebbezésében is arra hivatkozott a felperes, hogy **B. L.** a cég részére valóban állított ki biankó kifizetési bizonylatokat, de azokat **S. A.**-nak adta át, aki az ügyvezetői teendőket látta el. **S. A.** azonban a nyomozás során **B. L.**-val történő szembesítésekor is tagadta, hogy ez így lett volna. Megerősítette, hogy sosem járt a bankban a cég ügyeit intézni, a céges levelek is az ügyvédi irodába lettek postázva. Az előzőekben említett 1. számú **tanú** a nyomozati iratok 97-101. szám alatti **tanúvallomása** tartalmazza, hogy a **B. Kft.**-nél először marketingvezető, majd kereskedelmi és marketingvezető volt, a feladatköre a cég teljes irányítása volt, de nem mint ügyvezető, mert **T. J.** volt az ügyvezető, az ő beleegyezése nélkül döntés nem született. Vele szóban azt közölték, hogy ez egy befektetői társaság, a tényleges tulajdonos **B. L.** és **T. J.**. **B. L.**-val nem találkozott. A pénzügyi és a céges iratokhoz **M. K.** és **T. J.** fértek hozzá. Minden olyan iratot, amelyen **B. L.** aláírása szerepelt, azt ő **T. J.**-től kapta meg. A bankos pénzügyi dolgokat is **T. J.** és **M. K.** intézte. A cég könyvelőjétől az iratokat csak akkor kaphatta meg, ha **T. J.** erre engedélyt adott. **T. J.** adott minderre utasítást, még a szabadságokat is az ő engedélyével lehetett kivenni. Az aláírási jogosultság **B. L.**-nál volt, de ténylegesen az engedélyt mindenre **T. J.** adta.

A másodfokú bíróság értékelte továbbá, hogy a perrel érintett két utaláshoz felhasznált ún. biankó kifizetési bizonylatokon is szerepelt **B. L.** aláírása. **B. L.** azt is előadta, hogy a cég alapításakor nem folyt bele nagyon a cég ügyeinek intézésébe. Az általa képviselt cég rendelkezett elektronikus banki szolgáltatással, amihez **T. J.** is hozzáférhetett, értve ez alatt mind a kódokat, mind a jelszavakat. Ezt **T. J.** is megerősítette a nyomozás során tett **tanúvallomásában**. **B. L.** bírói kérdésre mindössze két jelentős ügyvezetői döntést tudott megjelölni a tevékenysége során, egyik a telephelyen észlelt készlethiány pótlását, a másik pedig a perbeli ügyletet követően **T. J.** rendelkezési jogosultságának a visszavonását.

Mindezek alapján a másodfokú bíróság azt állapította meg, a cég ügyeit ténylegesen **T. J.** intézte, az ügyvezetői és a tulajdonosi jogokat ő gyakorolta, nem **B. L.** utasította. A kérdéses két pénzfelvétel időpontjában a cégnél ez volt a kialakult gyakorlat. Mivel a cégben ekkor még minden kérdésben **T. J.** döntött, amit az ügyvezető feltétel nélkül elfogadott, ezért nincs jelentősége annak, hogy az alperes nem az ÁSZF-ben és az Üzletszabályzatban foglaltak szerint teljesítette a kifizetéseket. A biankó „Kifizetési bizonylatokkal” ténylegesen arra hatalmazta fel **B. L.** **T. J.**-t, hogy belátása szerint rendelkezzen a cég bankszámlája felett. A felperest esetlegesen ért kár szempontból ezért nem annak volt jelentősége, hogy ki volt a bejegyzett ügyvezető vagy éppen ki volt a cégvezető, hanem annak, hogy a tényleges ügyvezetői feladatokat ki látta el. A másodfokú bíróság hangsúlyozza

továbbá, **B. L. tanúvallomása** szerint a céges iratok megszerzése számára nehézséggel járt, az iratokra nem mindig volt rálátása. Kérdésként merül fel, hogyan végezte ügyvezetői tevékenységét, ha iratokkal nem rendelkezett, a dolgozókat nem ő irányította és ténylegesen csak két ügyvezetői döntésére tudott hivatkozni.

Amennyiben a cég vagyonában a két pénzkiutalás miatt csökkenés is állt volna be, ez nem az alperes magatartásával, hanem magának a cégnek a magatartásával (döntésével) állt okozati összefüggésben. A perrel érintett kifizetések idején **T. J.** önállóan döntött a cég ügyeiben, szabályosan kitöltött és benyújtott „Kifizetési bizonylatok” esetén is ugyanezen pénzmozgásokra került volna sor. Az, hogy utóbb **T. J.** döntésével a bejegyzett ügyvezető már nem értett egyet, az a cég saját belső ügye, az ebből eredő esetleges kárért saját maga, illetőleg a képviseletében eljáró személyek felelősek.

Mindezek alapján a másodfokú bíróság azt állapította meg, hogy az alperes jogellenes magatartása és a felperest esetlegesen ért kár között az okozati összefüggés nem áll fenn.

Arra az elsőfokú bíróság helyesen mutatott rá, hogy a lefolytatott bizonyítási eljárás alapján az sem volt megállapítható, hogy a Kft.-nél a kár bekövetkezett volna. A másodfokú bíróság kiemeli, hogy a bírói gyakorlat alapján a bankszámlaszereződés megszegése a bank részéről azáltal, hogy a számlatulajdonos hozzájárulása nélkül teljesít kifizetést a számláról, önmagában a kifizetett összegnek megfelelő mértékű kártérítést nem von maga után (BH1994. 552.). Helyesen hivatkozott arra is az elsőfokú bíróság, hogy az ügy mikénti elbírálása szempontjából nem közömbös, hogy az alperesi kifizetéssel a Kft.-nek egy fennálló tartozása került-e kiegyenlítésre vagy tartozatlanul fizetett. E körben a bizonyítás a régi Pp. 164. § (1) bekezdése értelmében a felperest terhelte. A felperes kérte **T. J.** cégének megkeresését arra nézve, hogy volt-e olyan jogviszony közte és a Kft. között, amelyből eredhetett bármilyen fizetési kötelezettség. Kérte továbbá **T. J.** és **K. F. tanúk**enti kihallgatást is. A másodfokú bíróság nem tekintette lényeges eljárási szabálysértésnek, hogy az elsőfokú bíróság a felperes bizonyítási indítványainak nem adott helyt, mert az okozati összefüggés hiányában nem volt már jelentősége annak, hogy a felperesnél következett-e be kár és az milyen mértékű. A kár bekövetkezte körében a másodfokú bíróság nyomatékosan utal arra, hogy a felperes egyértelműen a **B. Kft.** számviteli bizonylataival, könyvviteli elszámolásával tudta volna bizonyítani a Kft.-t ért kár mértékét. E körben viszont a Kft. felszámolási eljárásához a szükséges iratanyagot az ügyvezető nem adta át a felszámolónak, így az ebből eredő bizonyítási hiányosság is a bizonyító fél, azaz a felperes terhére esik. **T. J.** cégének megkeresésére pedig csak a régi Pp. 193. §-a és 192. § (1) bekezdése szerint lenne lehetőség.

A fenti tényállásbeli és indokolásbeli kiegészítéssel, valamint módosítással a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét a régi Pp. 253. § (2) bekezdése alapján helybenhagyta. A másodfokú bíróság utal továbbá arra, hogy az elsőfokú bíróságnak az elévülés körében kifejtett álláspontját sem a felperesi fellebbezés, sem az alperesi fellebbezési ellenkérelem nem érintette, ezért ebben a körben az elsőfokú bíróság ítéletét nem vizsgálta felül a régi Pp. 253. § (3) bekezdése alapján.

A felperes fellebbezése eredményre nem vezetett, ezért kötelezte őt a régi Pp. 78. § (1) bekezdése alapján az alperes másodfokú perköltségének a megfizetésére. Az alperes másodfokú perköltsége az őt képviselő ügyvéd munkadíja, amelyet a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (2) bekezdés a) és b) pontja, valamint (5) és (6) bekezdése alapján állapított meg mérsékelt összegben, figyelembe véve a jogi képviselő által kifejtett ügyvédi tevékenységet.

Budapest 2019. február 27.

Dr. Pestovics Ilona s.k.

a tanács elnöke

Dr. Darákné dr. Nagy Szilvia s.k.
előadó bíró

Takácsné dr. Kükáló Judit s.k.
bíró